

ROZDZIAŁ 5: ZMARTWYCHWSTANIE

Gdyby dosłownie zinterpretować przepowiednie zawarte w Piśmie Świętym, to należało by oczekiwać, że w czasach Powtórnego Przyjścia Jezusa wszyscy święci powrócą do biologicznego życia. Ciało fizyczne zmarłych, pogrzebane w ziemi i zupełnie rozłożone, zostaną odtworzone do swojego pierwotnego stanu.¹ Oczywiście prorocтва biblijne są Słowem Bożym, którego jako ludzie wierzący nie powinniśmy odrzucać. Z drugiej strony nie da się ukryć, że w konfrontacji ze współczesną wiedzą nie brzmią one racjonalnie i wprowadzają wiele zamieszania do wiary chrześcijańskiej. Dlatego niezwykle ważnym elementem naszej wiary jest zrozumienie prawdziwego znaczenia “zmartwychwstania”.

Część 1

ZMARTWYCHWSTANIE

“Zmartwychwstanie” oznacza powrót do życia. Powrócić do życia mogą tylko martwi. Stąd by zgłębić sens zmartwychwstania musimy najpierw zrozumieć biblijną koncepcję życia i śmierci.

1.1 BIBLIJNA KONCEPCJA ŻYCIA I ŚMIERCI

Kiedy jeden z uczniów zapytał Jezusa, czy mógłby udać się do domu na pogrzeb zmarłego ojca, usłyszał w odpowiedzi: “zostaw umarłym grzebanie ich umarłych”.² Z tych słów Jezusa wynika jasno, że “śmierć” można pojmować na dwa sposoby. Pierwszy rodzaj śmierci dotyczy ciała fizycznego - jak w przypadku zmarłego ojca. “Życie” w kontekście tak pojmowanej śmierci oznacza stan, w którym osoba fizyczna utrzymuje swoje funkcje fizjologiczne.

Drugi rodzaj “śmierci” odnosi się do zgromadzonych na pogrzebie, których Jezus także określa mianem “umarli”. Dlaczego Jezus uważał za martwych ludzi żyjących? Otóż chciał przez to powiedzieć, że ci, którzy go nie przyjęli, pozostawali w sferze panowania Szatana, z dala od Bożej miłości. W tym przypadku “śmierć” nie odnosiła się do zaniku życia fizycznego, lecz oznaczała opuszczenie sfery Bożej miłości i pozostawanie pod władzą Szatana. Analogicznie, pojęcie *życia* dotyczy stanu, w którym człowiek żyje zgodnie z wolą Bożą, w sferze panowania Jego nieskończonej miłości. Z powyższej wykładni wynika, że jeżeli osoba w sensie fizycznym żywa pozostaje pod władzą Szatana, jest poza sferą Bożej miłości i według pierwotnego standardu wartości jest martwa. Podobny wniosek nasuwają słowa Objawienia skierowane do kościoła w Sardes: “Masz imię, że żyjesz, a jesteś umarły”.³

Jeśli z kolei duch człowieka przebywa w Niebie (sferze świata duchowego w której panuje Boża miłość) to nawet gdy jego fizyczne życie dobiegnie końca, pozostaje on żywy. Kiedy Jezus mówił: “kto we mnie wierzy, choćby i umarł, żyć będzie”⁴ to chciał przekazać, że każdy kto w Niego wierzy żyje i pozostaje pod panowaniem Boga. Nawet jeśli ciało takiego

¹ I Tes 4:16, Mt 27:52

² Łk 9:60

³ Ap 3:1

⁴ J 11:25

człowieka obróci się w proch, jego osoba duchowa będzie się cieszyć życiem w Królestwie Bożym. Jezus powiedział także: “Każdy, kto żyje i wierzy we mnie, nie umrze na wieki”⁵. Słowa te zawierają obietnicę życia w świecie doczesnym i duchowym dla tych, którzy uwierzą w Jezusa oraz zapewniają nas, że śmierć fizyczna nie decyduje o śmierci duchowej.

“Kto będzie się starał zachować swoje życie - mówił Jezus - straci je: a kto je straci, zachowa je”⁶. Ludzie, którzy dla materialnych korzyści występują przeciwko Woli Boga, są martwi, bez względu na to czy w ich ciałach tli się życie czy też nie. I odwrotnie: ci, którzy poświęcają swe życie dla spełnienia Woli Boga pozostają żywi (żyją wiecznie jako osoby duchowe w sferze Bożej miłości), nawet gdy ich ciała obrócą się wniwecz.

1.2 ŚMIERĆ SPOWODOWANA PRZEZ UPADEK CZŁOWIEKA

Nauczyliśmy się, że są dwa różne pojęcia śmierci w biblii. Zastanówmy się jaka śmierć jest następstwem Upadku pierwszych przodków.

Bóg tak stworzył człowieka, że starość i powrót do “prochu” ziemi jest częścią “życia”, śmierć fizyczna była, jest i będzie nieodłącznym elementem naszej ludzkiej natury. W żaden sposób nie jest ona następstwem Upadku. Biblia mówi, że Adam zmarł w wieku 930 lat. Jego ciało w naturalny sposób obróciło się w proch, lecz ten rodzaj śmierci nie był następstwem Upadku. Według Zasady Stworzenia ciało jest szatą dla ducha, człowiek dobiegając kresu życia “zrzuca” je jak znoszone ubranie. Do życia wiecznego w świecie duchowym przechodzi jedynie uwolniona z ciała osoba duchowa. Nic materialnego nie może istnieć wiecznie, nasze ciało podlega tej samej zasadzie. Gdyby ostatecznym przeznaczeniem człowieka było wieczne życie w ciele na ziemi, to po co Bóg stwarzałby świat duchowy? Świat duchowy nie został stworzony po Upadku, jako miejsce przebywania duchów ludzi upadłych. Jest on częścią pierwotnego stworzenia, miejscem gdzie osoby duchowe ludzi, którzy spełnili cel stworzenia, mogą po zakończeniu życia na ziemi cieszyć się życiem wiecznym.

W upadłym człowieku istnieje bardzo silne przywiązanie do doczesnego życia. Większość ludzi obawia się śmierci, ponieważ w wyniku Upadku człowiek stracił świadomość tego, że po zrzućeniu cielesnej szaty będzie żyć wiecznie w pięknym i wiecznym świecie duchowym. Przejście z życia fizycznego do życia w świecie duchowym można porównać do przemiany gąsienicy w motyla. Gdyby gąsienica miała świadomość życia, może pełzając po liściach rośliny odczuwałaby podobne przywiązanie do swojej ograniczonej egzystencji, jak ludzie do życia na ziemi. I prawdopodobnie na zawsze chciałaby zostać gąsienicą, nieświadoma że jej przeznaczeniem jest wejść w nową fazę życia jako motyl, w której będzie się rozkoszować pachnącymi kwiatami i słodkim nektarem.

Związek między ziemską egzystencją człowieka i jego życiem w świecie duchowym jest podobny pod wieloma względami do zależności łączącej gąsienicę i motyla. Gdyby nie Upadek, człowiek porozumiewałby się z osobami w świecie duchowym w sposób równie naturalny jak z żyjącymi na ziemi. Byłby również świadomy, że śmierć nie oznacza ostatecznego rozstania z ukochanymi na ziemi. Gdyby człowiek tylko wiedział, do jak pięknego i szczęśliwego świata przejdzie w wyniku naturalnej śmierci (po osiągnięciu doskonałości na ziemi), wówczas z niecierpliwością oczekiwałby tego dnia przejścia.

Ponieważ Upadek nie spowodował śmierci rozumianej jako wygaśnięcie życia fizycznego, możemy przypuszczać, że sprowadził na człowieka drugi rodzaj śmierci. Zastanówmy się nad tym głębiej. Bóg powiedział Adamowi i Ewie, że pomrą w dniu, w

---

⁵ J 11:26

⁶ Łk 17:33

którym spożyją owoc z drzewa poznania dobra i zła.⁷ Niniejsze ostrzeżenie sugeruje, że zjedzenie owocu musiało spowodować śmierć na Adama i Ewę. Wiemy jednak, że Adam i Ewa fizycznie żyli dalej i wydali na świat dzieci, które dały początek dzisiejszemu zepsutemu ludzkiemu społeczeństwu. Możemy więc stwierdzić, że śmierć spowodowana Upadkiem nie oznaczała końca fizycznego życia, ale raczej przejście spod dobrego panowania Boga pod złą władzę Szatana.

Przytoczmy teraz kilka dodatkowych przykładów z Biblii. W Pierwszym Liście św. Jana jest powiedziane: “My wiemy, że przeszliśmy ze śmierci do życia, bo miłujemy braci, kto zaś nie miłuje, trwa w śmierci”.⁸ Miłość oznacza tutaj miłość Boga. Człowiek, który nie kocha bliźnich Bożą miłością jest martwy, nawet gdy w sensie fizycznym wciąż pozostaje żywy i aktywny. Podobne znaczenie zawarte jest w dwóch poniższych cytatach pochodzących z listów Św. Pawła: “zapłatą za grzech jest śmierć, a łaska przez Boga dana to życie wieczne w Jezusie Chrystusie, Panu naszym”⁹ oraz: “dążność ciała prowadzi do śmierci, dążność zaś Ducha - do życia i pokoju”.¹⁰

1.3 ZNACZENIE ZMARTWYCHWSTANIA

Wielu ludzi wierzyło dotychczas, że śmierć spowodowana Upadkiem była natury fizycznej. W związku z tym biblijne pojęcie zmartwychwstania interpretowano w kategoriach powstania ze stanu śmierci fizycznej. Wierzono, że wskrzeszenie zmarłych oznacza ni mniej ni więcej lecz biologiczne odtworzenie rozłożonych ciał ludzi zmarłych. Upadek naszych pierwszych przodków nie spowodował na człowieka śmierci fizycznej. Ciało ludzkie (wynika to z samej zasady Stworzenia) tak zostało ukształtowane, że po przejściu przez proces starości stanie się prochem ziemi. Raz uległszy procesowi rozkładu, nie może zostać przywrócone do swego pierwotnego stanu. Duch człowieka zresztą nie potrzebuje nowego ciała fizycznego, by móc się cieszyć życiem wiecznym w bezkresnym świecie duchowym.

Zmartwychwstanie można zdefiniować jako proces powracania ze stanu śmierci (spowodowanej przez Upadek) do stanu życia. Innymi słowy jest to przejście ze sfery władzy Szatana pod bezpośrednie panowanie Boga, będące częścią opatrności odnowy. Kiedy człowiek żałuje za grzechy i wznosi się na wyższy poziom dobra, zmartwychwstaje do tego poziomu.

Pismo Święte opisuje proces zmartwychwstania w następujący sposób: “...kto słucha słowa mego i wierzy w tego, który mnie posłał, ma życie wieczne i nie idzie na sąd, lecz ze śmierci przeszedł do życia”.¹¹ W oparciu o ten fragment możemy stwierdzić, że zmartwychwstanie oznacza opuszczenie królestwa Szatana i powrót na łono Boga. Z wypowiedzi Pawła: “I jak w Adamie wszyscy umierają, tak w Chrystusie wszyscy zostaną ożywieni”¹² wynika, że jesteśmy martwi, ponieważ w wyniku Upadku odziedziczyliśmy rodowód Szatana; lecz gdy przez Chrystusa powrócimy do rodowodu Bożego, wówczas zostaniemy wskrzeszeni do życia.

1.4 JAKIE ZMIANY POWODUJE W LUDZIACH ZMARTWYCHWSTANIE?

---

⁷ Rdz 2:17

⁸ I J 3:14

⁹ Rz 6:23

¹⁰ Rz 8:6

¹¹ J 5:24

¹² I Kor 15:22

Jak mówi Słowo Boże, Adam i Ewa zmarli po zjedzeniu owocu z drzewa poznania dobra i zła. Jednakże ten rodzaj śmierci nie spowodował w nich żadnych znaczących zmian zewnętrznych. Jeśli tak, to były to chwilowe zmiany w fizjonomii i zachowaniu, spowodowane niepokojem i strachem odczuwanym po Upadku. Podobnie nie należy oczekiwać, że kiedy upadły człowiek zostanie odnowiony do stanu sprzed Upadku, to znajdą w nim znaczne zewnętrzne zmiany. Osoba odrodzona w Duchu Świętym doświadczyła w pewnym zakresie zmartwychwstania. Porównajmy takiego człowieka z przestępcą. Ten pierwszy doświadczył stopniowego zmartwychwstania przechodzi do sfery panowania Boga, podczas gdy ten drugi jest osobą duchowo martwą, skazaną na piekło. Jednakże tej diametralnej różnicy nie można spostrzec poprzez analizę ich zewnętrznego wyglądu.

Ten kto wierzy w Boga i żyje zgodnie z nauką Jezusa bez wątpienia zmartwychwstaje ze śmierci do życia. Nie następuje w nim jednak żadna zmiana fizyczna, w oparciu o którą można stwierdzić, czy dany człowiek przyjął Jezusa i dostąpił zmartwychwstania czy też nie.

Jezus na przykład był człowiekiem, który wypełnił cel stworzenia.¹³ Mimo to swym wyglądem zewnętrznym nie odbiegał od zwykłych ludzi. Gdyby podobna różnica istniała, gdyby boskość Jezusa rzutowała na jego wygląd zewnętrzny, wtedy z pewnością każdy by w niego uwierzył i za nim podążał.

Człowiek, który zmartwychwstaje i przechodzi do sfery panowania Boga doświadcza zmian głównie w swoim sercu i duszy. Oczywiście te wewnętrzne zmiany oczyszczają i "rozjaśniają" także ciało, przemieniając je z jaskini Szatana w świątynię Boga. Tak rozumiane zmartwychwstanie ciała rzeczywiście ma miejsce. Obrazowo można je porównać do budynku, który początkowo służył złym celom, lecz później został zamieniony na obiekt sakralny. Architektura budynku nie uległa co prawda zmianie, uświęceniu uległo natomiast jego wnętrze i przeznaczenie.

Część 2

OPATRZNOŚĆ ZMARTWYCHWSTANIA

2.1 W JAKI SPOSÓB BÓG PROWADZI SWOJE DZIEŁO ZMARTWYCHWSTANIA?

Zmartwychwstanie to proces odnowy upadłego człowieka do pierwotnego stanu, zamierzonego przez Stwórcę. Opatrzność zmartwychwstania oznacza zatem opatrzność odnowy. Jako że opatrzność odnowy jest opatrznością odtworzenia, zmartwychwstanie jest także dziełem odtworzenia. Ponadto, opatrzność zmartwychwstania jest określona przez *Zasadę Stworzenia* i dokonuje się w następujący sposób.

Po pierwsze, zmartwychwstanie dokonuje się w oparciu o *zasługi wieków*. W dziejach opatrzności zmartwychwstania wielu z ludzi, którym Bóg powierzył misję, starało się wypełnić Jego Wolę z największym oddaniem i wiarą. Ci ludzie co prawda nie zawsze byli w stanie całkowicie wypełnić swą odpowiedzialność, lecz przez swe oddanie i poświęcenie poszerzali fundament, na którym następne pokolenia mogły budować więź serca z Bogiem. W opatrzności odnowy fundament ten jest nazwany *zasługami wieków (skarbnicą świętych)*. Zaslugi wieków rosły proporcjonalnie do fundamentu serca - fundamentu budowanego przez proroków, mędrców i prawych ludzi, którym przyszło żyć przed nami.

---

¹³ patrz Chrystologia 2.2

Po drugie, z Zasady Stworzenia wynika, że istnieje odpowiedzialność boska i odpowiedzialność ludzka. Odpowiedzialnością Boga było stworzyć istoty ludzkie i dać im Swoje Słowo, podczas gdy odpowiedzialnością człowieka było osiągnąć doskonałość poprzez wiarę i życie zgodne z tym Słowem. Ta sama zasada ma swe zastosowanie w opatrności zmartwychwstania: odpowiedzialnością Boga jest dać nam Swoje Słowo i prowadzenie, ludzką zaś przyjąć Je, wierzyć, praktykować i wypełnić opatrność.

Po trzecie, z Zasady Stworzenia wynika, że duch człowieka może wzrastać do doskonałości jedynie za pośrednictwem osoby fizycznej. Ta sama zasada znajduje swe zastosowanie w opatrności zmartwychwstania. Zmartwychwstanie ducha może nastąpić jedynie poprzez życie na ziemi.

Po czwarte i zgodnie z Zasadą Stworzenia, człowiek może osiągnąć doskonałość przechodząc przez trzy ustalone etapy wzrastania. Podobnie jest z opatrnością zmartwychwstania upadłych ludzi. Może być wypełniona w trakcie następujących po sobie trzech etapów, które mają swe odbicie w trzech etapach opatrności odnowy.

2.2 OPATRZNOŚĆ ZMARTWYCHWSTANIA LUDZI ŻYJĄCYCH NA ZIEMI

2.2.1 OPATRZNOŚĆ TWORZENIA FUNDAMENTU DLA ZMARTWYCHWSTANIA

Bóg rozpoczął opatrność wskrzeszania upadłego człowieka już w rodzinie Adama. Opatrność ta ulegała jednakże przedłużeniu, ponieważ wybrani dla spełnienia Woli Boga ludzie nie wypełnili otrzymanej odpowiedzialności. Dwa tysiące biblijnych lat później Bóg powołał Abrahama, by stał się "ojcem wiary" i dzięki niemu Boża Wola zaczęła się wypełniać. W trakcie tego trwającego dwa tysiące lat biblijnego okresu od Adama do Abrahama doszło do ustanowieniem fundamentu, na którym Bóg mógł rozpocząć swoją opatrność zmartwychwstania w następnej epoce. Ten wstępny okres jest nazywany epoką opatrnościowego budowania fundamentu dla zmartwychwstania.

2.2.2 OPATRZNOŚĆ ZMARTWYCHWSTANIA NA POZIOMIE KSZTAŁTOWANIA

W ciągu dwóch tysięcy lat od Abrahama do Jezusa Bóg prowadził opatrność zmartwychwstania, której celem było wyniesienie człowieka do zmartwychwstania na poziomie kształtowania. Dlatego ten przedział dziejowy jest nazywany *epoką opatrności zmartwychwstania na poziomie kształtowania*. Wszyscy ludzie żyjący w tym czasie mogli korzystać, dzięki Bożemu dziełu zmartwychwstania, z zasług wieków na poziomie kształtowania. W epoce tej Bóg przekazał ludziom Prawo Starego Testamentu. Człowiek wierząc i żyjąc według Prawa mógł wypełnić swoją odpowiedzialność i zostać przez Boga poczytanym za usprawiedliwionego. Dlatego epoka ta została również nazwana *epoką usprawiedliwienia poprzez uczynki*. Ludzie, którym przyszło żyć w tym okresie opatrnościowym, poprzez praktykowanie Prawa w codziennym życiu mogli zmartwychwstać duchowo do poziomu kształtowania, stając się *duchami ukształtowanymi*. Ci, którzy za życia osiągnęli poziom duchów ukształtowanych, po śmierci przechodzili do świata duchowego na tym samym poziomie.

2.2.3 OPATRZNOŚĆ ZMARTWYCHWSTANIA NA POZIOMIE WZRASTANIA

Z powodu ukrzyżowania Jezusa proces zmartwychwstania nie został zakończony, jego dopełnienie zostało przesunięte do czasu Powtórnego Przyjścia. Tak więc od śmierci Jezusa przez następne dwa tysiąclecia Bóg kontynuował opatrzność wskrzeszania ludzi do poziomu wzrastania przez zbawienie duchowe. Zatem okres ten jest nazywany *epoką opatrzności zmartwychwstania na poziomie wzrastania*. Wszyscy żyjący w tej epoce ludzie mogli korzystać z dobrodziejstw zasług wieków stosownie do zmartwychwstania etapu wzrastania. Człowiek tej epoki miał za zadanie wierzyć w dane przez Boga Słowo Nowego Testamentu, tylko tak mógł wypełnić swoją odpowiedzialność i zyskać usprawiedliwienie w oczach Boga. Z tego powodu okres ten jest również nazywany *epoką usprawiedliwienia przez wiarę*.

Ludzie tej epoki mogli zmartwychwstać duchowo na poziomie duchów życia jeśli zachowywali podczas swego ziemskiego życia wiarę w Ewangelię. Te jednostki, które za życia na ziemi osiągnęły poziom *duchów żywych*, mogły wstąpić do Raju, sfery duchów żywych w świecie duchowym.

2.2.4 OPATRZNOŚĆ ZMARTWYCHWSTANIA NA POZIOMIE DOSKONALENIA

Okres, w którym dzięki Panu Powtórnemu Przyjścia ludzie będą mogli zmartwychwstać zarówno duchowo jak i fizycznie i tym samym zakończyć opatrzność zmartwychwstania, jest nazywany *epoką zmartwychwstania na poziomie doskonalenia*. Wszyscy żyjący w tym czasie mogą korzystać z zasług wieków stosownie do Bożego dzieła zmartwychwstania etapu doskonalenia. Powracający Chrystus przyniesie Spełniony Testament¹⁴ - Nową Prawdę, która będzie wypełnieniem obietnic Starego i Nowego Testamentu. Człowiek żyjący w czasach Powtórnego Przyjścia, aby wypełnić swoją odpowiedzialność i zyskać usprawiedliwienie przed Bogiem, musi wierzyć w Spełniony Testament i służyć Panu Powtórnemu Przyjścia. Dlatego okres ten nazywamy *epoką usprawiedliwienia przez oddanie*. Wierząc i służąc Panu, uczestnicząc w jego zbawczym dziele, ludzie tej epoki mają zmartwychwstać zarówno duchowo jak i fizycznie, mogą osiągnąć poziom *duchów boskich* i żyć w Królestwie Niebieskim na ziemi. Kiedy doskonały człowiek żyjący w Królestwie Niebieskim na ziemi opuszcza swe ciało fizyczne, wówczas przechodzi do Królestwa Niebieskiego w świecie duchowym - sfery świata duchowego gdzie przebywają duchy boskie.

2.2.5 KRÓLESTWO NIEBIESKIE I RAJ

Tradycja chrześcijańska raczej mgliście wyjaśnia takie pojęcia jak “Raj” i “Królestwo Niebieskie”. Wynika to w znacznej mierze z braku zrozumienia “Zasady Stworzenia”. Gdyby Jezus ukończył swoją mesjańską misję, wówczas jeszcze za jego fizycznego życia powstałoby Królestwo Niebieskie na ziemi. Królestwo Niebieskie w świecie duchowym zostałoby ustanowione w tym samym czasie, mianowicie w chwili gdy doskonali ludzie z ziemskiego Królestwa zaczęliby przechodzić jako duchy boskie do świata duchowego. Jezus jednakże umarł na krzyżu i Królestwo Niebieskie na ziemi nie zostało urzeczywistnione. Nigdy też nie powstałoby ludzie, którzy osiągnęliby poziom duchów boskich. Żaden jak dotąd człowiek nie stał się obywatelem Królestwa Niebieskiego w świecie duchowym i nie przebywa w sferze, która została stworzona jako dom dla duchów boskich. Do dzisiaj Królestwo Niebieskie w świecie duchowym pozostaje puste.

---

¹⁴ patrz Eschatologia 5.1

Wielu zadaje pytanie o znaczenie słów Jezusa w których zawarta jest zapowiedź, że każdy kto w niego wierzy wejdzie do Królestwa Niebieskiego. Odpowiedź jest następująca: Otóż pierwotnym celem przyjścia Jezusa było ustanowienie Królestwa Niebieskiego na ziemi. Niestety Jezus umarł na krzyżu odrzucony przez ludzi, zanim zdołał ustanowić Królestwo Niebieskie. W chwili agonii Jezus obiecał łotrowi, który został ukrzyżowany po jego prawej stronie, że będzie z nim w Raju.¹⁵ Łotr był jedynym człowiekiem, który w Jezusa uwierzył w chwili, kiedy przez wszystkich został opuszczony. Z Ewangelii jasno wynika, że kiedy Jezus miał jeszcze nadzieję na wypełnienie swojej mesjańskiej misji, wtedy mówił, że ludzie mogą wejść do Królestwa Niebieskiego. Nie osiągnąwszy zamierzonego celu, Jezus w momencie śmierci na krzyżu mógł obiecać łotrowi tylko Raj. Raj jest sferą w świecie duchowym przeznaczoną dla tych, którzy wierząc w Jezusa podczas swego ziemskiego życia osiągnęli poziom duchów żywych. Pozostają tam, oczekując na otwarciu bram Królestwa Niebieskiego.

2.2.6 ZJAWISKA DUCHOWE ZACHODZĄCE W DNIACH OSTATNICH

Adam i Ewa upadli ze szczytu okresu wzrastania. Człowiek musi więc zostać odnowiony do tego poziomu poprzez opatrność odnowy, przechodząc w trakcie przez Epokę Starego i Nowego Testamentu. W Dniach Ostatnich człowiek powróci do poziomu duchowego, który został osiągnięty przed Upadkiem przez pierwszych przodków. Jako że nasze czasy są Dniami Ostatnimi, ludzie na całym świecie osiągają ten poziom. Adam i Ewa przed upadkiem mogli porozumiewać się z Bogiem bezpośrednio, podobne zjawisko ma miejsce w naszych czasach: wielu ludzi porozumiewa się ze światem duchowym. Przepowiednia, że “w dniach Ostatnich wyleję Ducha mego na wszelkie ciało i będą prorokowali synowie wasi i córki wasze, młodzieńcy wasi widzenia mieć będą, a starcy - sny”¹⁶ może być wyjaśniona w oparciu o Zasadę.

W Dniach Ostatnich wielu ludzi otrzyma objawienie “Ty jesteś Panem” co może wprowadzić ich w błędne przekonanie, że są Powtórny Przyjściem Chrystusa. Dlaczego podobne zjawisko będzie miało miejsce?

Stwarzając człowieka Bóg dał mu prawo do panowania nad światem¹⁷, niestety Upadek uniemożliwił wypełnienie tego błogosławieństwa. Kiedy upadły człowiek jest przez opatrność Bożą duchowo odnawiany do poziomu wzrostu, osiąga on ten sam poziom serca co Adam i Ewa przed Upadkiem. Ludziom znajdującym na tym poziomie Bóg daje objawienie, że "są Panem" uznając, że osiągnęli poziom dojrzałości równy temu jaki osiągnęli Adama i Ewy w chwili gdy otrzymali błogosławieństwo panowania nad wszechświatem.

Wierni, których oddana wiara umożliwiła otrzymanie w Dniach Ostatnich objawienia, że są “Panem”, zostaną postawieni w pozycji podobnej do tej piastowanej przez Jana Chrzciciela, czyli otrzymają zadanie “prostowania” Jezusowi drogi.¹⁸ Ci ludzie otrzymają misję przygotowania drogi dla Pana Powtórnego Przyjścia, każdy będzie odpowiedzialny za właściwą sobie dziedzinę. Otrzymają od Boga objawienie że są Panem z tego względu, że mają działać jako reprezentanci Pana we właściwych sobie dziedzinach.

Obdarzony duchową wrażliwością człowiek, otrzymując objawienie, że jest Panem, powinien właściwie (tzn. zgodnie z nauką “Zasady”) zrozumieć zachodzące zjawisko. Nie powinien postępować niewłaściwie, uważając się za Pana Powtórnego Przyjścia. Osoba tak

---

¹⁵ Łk 23:43

¹⁶ Dz 2:17

¹⁷ Rdz 1:28

¹⁸ J 1:23

postępująca może stać się Antychrystem. Z tego też powodu Pismo Święte prorokuje, że w Dniach Ostatnich pojawi się wielu Antychrystów.¹⁹

Ludzie którzy są “medium“ dla świata duchowego często popadają między sobą w konflikty, gdyż utrzymują kontakty z różnymi poziomami świata duchowego. Fakt ten sprawia, że treść otrzymywanych objawień jest często sprzeczna.²⁰ W niektórych przypadkach spirytyści mogą mieć kontakt z tą samą sferą świata duchowego, tym nie mniej każdy z nich będzie postrzegał daną rzeczywistość na swój subiektywny sposób, ukształtowany przez posiadaną pozycję, okoliczności, charakter, potencjał intelektualny, duchowość itd. Te różnice są źródłem konfliktów pomiędzy spirytystami.

Ludzie wnoszący swój wkład w opatrzność odnowy nie są odpowiedzialni za całokształt lecz jedynie za jej część. Koncentrując się jedynie na wertykalnej relacji z Bogiem, często nie są świadomi jak powinna wyglądać właściwa horyzontalna relacja z ludźmi, którzy podobnie jak oni są duchowo otwarci. Często też może dochodzić między nimi do konfliktów szczególnie, kiedy Wola Boga za którą są odpowiedzialni, jest przez każdego z nich pojmowana na swój własny sposób. Otrzymywane objawienia typu “Jesteś najlepszym ze wszystkich” mogą tylko pogłębić konflikt. Bóg daje jednakże podobne objawienia, gdyż pragnie w ten sposób zachęcić każdego do jak najlepszego wypełniania swojej misji, będącej częścią większej opatrzności. Bóg daje podobne objawienia z tego też powodu, że każdy z wybranych jest najlepiej ze wszystkich przygotowany do danej misji.

Kiedy ludzie o głębokiej wierze staną się duchowo otwarci i osiągną poziom serca porównywalny do tego jaki posiadali przed Upadkiem Adam i Ewa, wówczas mogą być poddani podobnej próbie jak ta, której nie podołali Adam i Ewa. I jeśli nie zachowają ostrożności, mogą popełnić błąd Upadku. Bez zrozumienia “Zasady” niezmiernie trudno jest stawić czoła tej pokusie. Niestety, wielu religijnych ludzi nie zdołało się jej oprzeć i tym samym w jednej chwili zniweczyło osiągnięcia zdobyte poprzez długie lata pobożności i dyscypliny.

W jaki sposób człowiek, który jest obdarzony duchową wrażliwością może przezwyciężyć podobne zaburzenia? By wypełnić opatrzność odnowy w krótkim okresie czasu, Bóg rozdziela różne misje pomiędzy poszczególne jednostki i niezależnie porozumiewa się z każdą z nich. Konflikty pomiędzy ludźmi obdarzonymi duchową wrażliwością są więc praktycznie nie do uniknięcia. W Dniach Ostatnich Bóg objawi Nową Prawdę, która pomoże tym wybranym zrozumieć, że poszczególne powierzone im misje choć się różnią, służą temu samemu ostatecznemu Bożemu celowi. Nowa Prawda będzie skłaniać wszystkich otwartych duchowo ludzi do harmonijnej współpracy na rzecz opatrzności odnowy i do wyzbycia się natrętnego przekonania, że jedynie oni służą woli Bożej. W Dniach Ostatnich wszyscy duchowo otwarci winni poszukiwać prawdy wyższej i bardziej rozumiałej, prawdy która pomoże właściwie pojąć piastowaną pozycję i prawdziwą naturę otrzymanej opatrznościowej misji. Jedynie wtedy będzie można przezwyciężyć zamieszanie, spowodowane rozbieżnością objawień, a każdy z duchowo otwartych ludzi będzie mógł dojść do końca drogą wiary i wydać dobry owoc.

2.2.7 PIERWSZE ZMARTWYCHWSTANIE

W Piśmie Świętym istnieje zapowiedź tzw. “pierwszego zmartwychwstania“, czyli pierwszego w historii bożej opatrzności dopełnienia odnowy człowieka. “Pierwsze Zmartwychwstanie” zostanie dokonane przez Chrystusa podczas Powtórnego Przyjścia.

---

¹⁹ I J 2:18

²⁰ I Kor 15:41

Chrystus oczyści człowieka z grzechu pierworodnego, odnowi jego prawdziwą, pierwotną naturę i umożliwi każdemu osiągnięcie celu stworzenia.

Choć uczestnictwo w pierwszym zmartwychwstaniu jest nadzieją wszystkich Chrześcijan, w rzeczywistości będzie ono udziałem tylko tych, którzy pierwsi uwierzą i pójdą za Panem Powtórnego Przyjścia. Postępując w podobny sposób wierni ci pomogą powracającemu Chrystusowi wypełnić wszystkie konieczne warunki odszkodowania na poziomie światowym i dokończyć opatrność odnowy. Dzięki temu będą pierwszymi, którym zostanie usunięty grzech pierworodny, którzy osiągną poziom duchów boskich i zrealizują cel stworzenia.

Zastanówmy się teraz nad znaczeniem 144 tysięcy wybranych, o których mowa w Biblii.²¹ Otóż, aby Chrystus podczas Powtórnego przyjścia mógł wypełnić opatrność odnowy, musi znaleźć pewną liczbę ludzi, którzy poprzez odszkodowanie odnowią błędy wszystkich świętych z przeszłości (wielu świętych w przeszłości pomimo usilnej pracy dla Woli Boga nie wypełniło swej odpowiedzialności i padło ofiarami Szatana). Mesjasz musi zatem znaleźć tych ludzi za swego życia i ustanowić podstawę zwycięstwa nad światem Szatana. Całkowita liczba świętych, których Chrystus musi znaleźć aby wypełnić cel Powtórnego Przyjścia wynosi sto czterdzieści cztery tysiące.

Na przestrzeni Bożej opatrności Jakub otrzymał misję odnowy rodziny, którą rozpoczął mając do pomocy dwanaścioro dzieci. Mojżesz odnawiając naród miał przy swym boku dwanaście plemion izraelskich. Zauważmy, że gdyby każde z tych plemion rozrosło się, dając początek dwunastu nowym, wówczas otrzymalibyśmy liczbę 144. Jezus, przyszedłszy z misją odnowy świata pragnął (zarówno duchowo jak i fizycznie) odnowić przez odszkodowanie liczbę 144. W tym celu znalazł 12 uczniów. Niestety z powodu swej śmierci krzyżowej Jezus mógł odnowić liczbę 144 jedynie w sensie duchowym. Jakub miał dwunastu synów, gdyż w ciągu swego życia miał odnowić poprzez odszkodowanie zagarnięte przez szatana 12 pokoleń, które żyły od Noego do jego czasów.²² W ten sam sposób Chrystus w czasie Powtórnego Przyjścia musi odnowić przez odszkodowanie (zarówno duchowo i fizycznie) długą opatrnościową drogę sięgającą wstecz czasów pierwszego przyjścia Mesjasza, który odnowił liczbę 144 jedynie duchowo. By to osiągnąć, Pan Powtórnego Przyjścia musi znaleźć taką ilość wiernych, która się wiąże z liczbą 144.

2.3 OPATRZNOŚĆ ZMARTWYCHWSTANIA LUDZI ZNAJDUJĄCYCH SIĘ W ŚWIECIE DUCHOWYM

2.3.1 CEL I SPOSÓB ZMARTWYCHWSTANIA PRZEZ POWRÓT NA ZIEMIĘ LUDZI W ŚWIECIE DUCHOWYM.

Zgodnie z Zasadą Stworzenia wzrost ducha ludzkiego wymaga dwóch rodzajów pożywienia: czynników życia pochodzących od Boga i czynników witalnych otrzymywanych dzięki czynności wzajemnej wymiany z osobą fizyczną. Duch człowieka nie może wzrastać ani zmartwychwstawać w oderwaniu od swej osoby fizycznej. Osoby duchowe ludzi, którzy nie osiągnęli doskonałości podczas ziemskiego życia, mogą zmartwychwstać jedynie poprzez powrót na ziemię i wypełnienie niespełnionej wcześniej odpowiedzialności. Mogą to uczynić drogą współpracy z ludźmi na ziemi. Pomagając wiernym na ziemi w spełnieniu misji, osoby

---

²¹ Ap 14:1-4, 7:4

²² patrz Okresy 2.2

ze świata duchowego mogą równocześnie wypełnić swoją własną. Takie jest ukryte znaczenie biblijnego wersetu, że w Dniach Ostatnich przyjdzie Pan “z miriadami swoich świętych”.²³

W jaki sposób osoby w świecie duchowym pomagają ludziom na ziemi wypełnić Bożą Wolę? Otóż kiedy człowiek poprzez modlitwę, tudzież inne ćwiczenia duchowe staje się wrażliwy na przekazy świata duchowego, wówczas przebywające tam osoby duchowe zstępują, tworzą wspólną podstawę dla wzajemnej wymiany z osobą duchową tego człowieka i nawiązują z nim współpracę. Duchy wykonują różne prace: przynoszą duszy głęboką inspirację i napełniają duchowym ogniem serca żyjących na ziemi. Niektórym przekazują objawienia, innym dają moc uzdrawiania chorych, jeszcze innym dar prorocstwa, czasami pomagają również wejść w stan ekstazy i postrzegać rzeczywistość świata duchowego. W tych różnorodnych dziełach osoby ze świata duchowego występują w imieniu Ducha Świętego, pomagając człowiekowi na ziemi wypełnić Wolę Boga.

2.3.2 ZMARTWYCHWSTANIE PRZEZ POWRÓT NA ZIEMIĘ DUCHÓW IZRAELITÓW I CHRZEŚCIJAN

2.3.2.1 ZMARTWYCHWSTANIE PRZEZ POWRÓT NA ZIEMIĘ NA POZIOMIE WZRASTANIA

Jeśli ludzie żyjący w epoce Starego Testamentu przestrzegali Prawa Mojżeszowego i szczerze oddawali cześć Bogu, wówczas ich osoby duchowe przeszły do sfery świata duchowego, która jest na poziomie duchów ukształtowanych. Po przyjsciu Jezusa osoby duchowe z tej sfery powróciły na ziemię, by pomagać wierzącym w wypełnieniu Bożej Woli. Pomagając ludziom na ziemi osiągnąć poziom duchów żywych, osoby duchowe ludzi Starego Testamentu mogły wzrastać do tego samego poziomu, tzn. stać się duchami żywymi i przejść do Raju. Proces ten nazywamy *opatrznościowym zmartwychwstaniem przez powrót na poziomie wzrastania*.

Przytoczmy kilka przykładów z Biblii, ilustrujących to zjawisko. Eliasz ukazał się Jezusowi i jego uczniom jako osoba duchowa.²⁴ Oczywiście jest zatem, że przebywał w świecie duchowym. Mimo to Jezus mówił, że Eliaszem był żyjący wówczas na ziemi Jan Chrzciciel.²⁵ Dlaczego? Otóż Jezus nazywał Jana Eliaszem, ponieważ obydwaj dzielili tę samą misję. Ciało Jana służyło Eliaszowi, a duch Eliasza zaś służył Janowi, pomagając wypełnić misję, którą sam kiedyś pozostawił nieskończoną. Na tym polegało Eliaszowe zmartwychwstanie przez powrót.

W Piśmie Świętym zostało zapisane, że po śmierci krzyżowej Jezusa ciała wielu świętych powstały z grobów.²⁶ To nie oznacza, że rozłożone ciała świętych zostały zrekonstruowane, aby cieleśnie zmartwychwstać. Raczej jest to opis duchowego zmartwychwstania przez powrót. Duchy wiernych Żydów zstąpiły na ziemię ze sfery duchów ukształtowanych po to, aby pomóc ludziom na ziemi uwierzyć w Jezusa, a przez to skorzystać z możliwej łaski odkupienia przez krzyż i osiągnąć poziom duchów żywych. Czyniąc to duchy

---

²³ Jud 14

²⁴ Mt 17:3

²⁵ Mt 17:12-13

²⁶ Mt 27:52

wiernych z przeszłości także mogły przejść do sfery duchów żywych. Gdyby święci powstałi z grobów w dosłownym znaczeniu, wtedy z pewnością daliby świadectwo o Jezusie. Kto w takim przypadku śmiałby Jezusa odrzucić? Poza tym zjawisko podobnej rangi z pewnością zostałyby opisane w Biblii, tymczasem za wyjątkiem cytowanej niejasnej informacji o zmartwychwstaniu ciał świętych nic więcej nie posiadamy. Należy więc przyjąć, że było to krótkotrwałe zjawisko duchowe, postrzegalne jedynie przez ludzi duchowo otwartych.

W porównaniu z Rajem, do którego mogli wejść ludzie dzięki łasce odkupienia przez krzyż, sfera przebywania świętych Starego Testamentu była ciemna i żałosna: dlatego została określona mianem “grobu”.

2.3.2.2 ZMARTWYCHWSTANIE PRZEZ POWRÓT NA ZIEMIĘ NA ETAPIE DOSKONALENIA.

Duch człowieka Epoki Nowego Testamentu, który za swego życia na ziemi wierzył w Jezusa mógł osiągnąć poziom duchów żywych i po śmierci wstąpić do Raju. W czasie Powtórnego Przyjścia duchy z tej sfery powrócą na ziemię, by pomagać wiernym przyjąć powracającego Chrystusa i pójść za nim. Pomagając ludziom osiągnąć poziom duchów boskich, mogą wraz z nimi otrzymać tę samą korzyść i stać się duchami boskimi. Kiedy żyjący na ziemi święci przejdą w świecie duchowym do Królestwa Niebieskiego, przejdą tam również współpracujące z nimi duchy. Ten opatrnościowy proces nazywa się *zmartwychwstaniem przez powrót na ziemię na etapie doskonalenia*. Z punktu widzenia opisanej opatrności zmartwychwstania nie tylko duchy ludzi zmarłych pomagają żyjącym na ziemi; również ludzie na ziemi uczestniczą w zmartwychwstaniu duchów ludzi zmarłych. W Biblii znajduje się następujący fragment:

A ci wszyscy [święci Starego Testamentu], choć ze względu na swą wiarę stali się godni pochwały, nie otrzymali przyrzeczonej obietnicy [pozwolenia na wejście do Królestwa Niebieskiego], gdyż Bóg, który nam [ludziom na ziemi] lepszy los zgotował [Królestwo Niebieskie] nie chciał, aby oni [duchy] doszli do doskonałości [do Królestwa Niebieskiego] bez nas. - Hbr 11:39-40

Powyższy werset dokładnie ilustruje zmartwychwstanie poprzez powrót na ziemię, wyjaśniając, że ludzie ze świata duchowego nie mogą osiągnąć doskonałości bez współpracy i współdziałania ludzi żyjących na ziemi. Słowa Jezusa: “wszystko, co zwiążecie na ziemi będzie związane w niebie, a co rozwiążecie na ziemi, będzie rozwiązane w niebie”²⁷ również wskazują, że to co jest “związane” w duchach najpierw musi zostać rozwiązane przez ludzi na ziemi. Duchy mogą zmartwychwstać jedynie wtedy, gdy zstąpią by przyłączyć się do współpracy z wiernymi na ziemi. Z tego powodu klucze do bramy Królestwa Niebieskiego Jezus przekazał Piotrowi, przedstawicielowi wszystkich wiernych na ziemi.²⁸

2.3.3 ZMARTWYCHWSTANIE PRZEZ POWRÓT NA ZIEMIĘ DUCHÓW PRZEBYWAJĄCYCH POZA RAJEM

Istnieje kilka kategorii duchów przebywających poza Rajem, a każda z nich ma dostępną drogę do zmartwychwstania przez powrót na ziemię. Najpierw zastanówmy się nad zmartwychwstaniem duchów ludzi zmarłych, którzy za życia byli wyznawcami religii innych niż Chrześcijaństwo. Aby dwoje ludzi mogło współpracować w imię wspólnego celu,

²⁷ Mt 18:18

²⁸ Mt 16:19

wcześniej muszą stworzyć wspólną płaszczyznę współpracy. Wspólna podstawa potrzebna jest również w przypadku opatrnościowej współpracy ludzi żyjących na ziemi z duszami zmarłych. Dlatego dusze zmarłych powracające w celu zmartwychwstania szukają partnerów pośród żyjących na ziemi wyznawców tej samej religii. Gdy dana dusza znajduje właściwą osobę, zstępuje do niej by ją prowadzić. Kiedy pomoże jej zrealizować cel opatrności odnowy, wówczas otrzymuje wraz z nią tę samą korzyść.

Zastanówmy się teraz nad tym jak przebiega zmartwychwstanie przez powrót na ziemię w przypadku dusz ludzi, którzy prowadzili na ziemi życie zgodne z własnym sumieniem, lecz nie wyznawali żadnej religii. Nikt spośród całej upadłej ludzkości nie ucieleśnia doskonałego dobra, ponieważ nikt nie przewyciężył w sobie obciążenia spowodowanego grzechem pierworodnym. Dlatego pod pojęciem dobrej duszy rozumiemy duszę w której jest więcej dobra niż zła. Dobre dusze zstępują do ludzi na ziemi, współpracują i pomagają żyjącym na ziemi wypełnić cel Bożej opatrności odnowy. W rezultacie tej współpracy dusze zmarłych otrzymują taką samą korzyść, jak ludzie, którym udzielały pomocy.

Rozważmy teraz trzecią kwestię, mianowicie zmartwychwstanie przez powrót na ziemię dusz ludzi złych. W Biblii czytamy o duszach ludzi "przeklętych", które wydane zostaną na pastwę "wiecznego ognia, przygotowanego diabłu i jego aniołom".²⁹ Zwrot "jego aniołowie" odnosi się do dusz złych ludzi, którzy pozostają pod kontrolą Szatana. Istoty duchowe, znane powszechnie jako demony, a których właściwości i pochodzenie są często niejasne, to nikt inny jak tylko dusze ludzi złych. Otóż, nawet dusze złych ludzi mogą korzystać z zasług wieków i uczestniczyć w procesie zmartwychwstania poprzez powrót na ziemię. Jednakże nie każda działalność daje im możliwość zmartwychwstania, lecz tylko taka, która polega na wymierzaniu kary ludziom na ziemi. Kara ta ma pomóc zapłacić odszkodowanie za błędy, które w przeszłości zniweczyły wysiłki Boga, prowadzące do uwolnienia człowieka od grzechów.

Aby dokładniej wyjaśnić jak działalność złych duchów może być instrumentem Bożego sądu posłużmy się następującym przykładem. Wyobraźmy sobie człowieka, który w oparciu o zasługi wieków może wznieść się do wyższego, bardziej korzystnego poziomu, np. z poziomu indywidualnego na poziom rodzinny. Gdy ciąży na nim grzech, nie może się on przenieść do sfery większej korzyści, dopóki nie zrekompensuje owych błędów z przeszłości. I tak osoba, która chce przejść wyżej ze sfery rodziny do sfery rodu, musi zapłacić zarówno za grzechy własne jak i przodków. W podobnym przypadku Bóg może zezwolić złym duszom dręczyć i poddawać rozmaitym próbom taką osobę, aby w ten sposób mogła odpokutować za grzechy. Jeżeli dana osoba z wdzięcznością zniesie i przewycięży zadawane przez złe dusze cierpienia i udręki, wówczas pomyślnie zapłaci odszkodowanie, a to da jej prawo wejść do wyższej, bardziej korzystnej sfery na poziomie rodu. Złe duchy, które poddawały ją prześladowaniom, odniosą taką samą korzyść. Opatrność odnowy rozszerza się od poziomu rodziny do poziomu rodu, narodu i świata w oparciu o zasługi wieków. Kiedykolwiek ludzkość chce się wznieść na wyższy poziom osoba, która prowadzi opatrność musi wypełnić warunek odszkodowania potrzebny dla usunięcia grzechów popełnionych przez siebie i swoich przodków.

Złe dusze mogą na dwa sposoby pomagać człowiekowi na ziemi zapłacić potrzebne odszkodowanie za grzechy własne i przodków. Mogą one albo bezpośrednio atakować osobę, która płaci odszkodowanie za grzechy, albo pośrednio - zstępując na podobną sobie złą osobę na ziemi. W tym drugim przypadku złe dusze wpływają na złego człowieka na ziemi by ten prześladował osobę podejmującą wysiłek spłaty odszkodowania. W każdym z tych

---

²⁹ Mt 25:41

przypadków jeżeli człowiek chętnie i z wdzięcznością będzie znosił działania złego ducha, to w efekcie spłaci odszkodowanie za grzechy własne i przodków. Popełnione grzechy zostaną wtedy usunięte, a dana jednostka może skorzystać z dobrodziejstw nowej epoki. W ten sposób działanie złych dusz może stać się instrumentem Bożego sądu i kary za grzechy. Złe dusze są uprawnione do korzystania ze zdobyczy nowej opatrnościowej epoki w tym samym stopniu co żyjący na ziemi.

2.4 TEORIA REINKARNACJI W ŚWIETLE ZASADY ZMARTWYCHWSTANIA PRZEZ POWRÓT NA ZIEMIĘ

Aby do końca wypełnić cel opatrności odnowy, Bóg powołał wiele osób, powierzając każdej odpowiednią dla niej misję. Ci ludzie przekazywali powierzoną misję swym następcom, ludziom z którymi łączyło ich podobieństwo charakteru, okoliczności działania, itp. Można więc stwierdzić, że aby jakakolwiek przekazana przez Boga opatrnościowa misja mogła zostać wypełniona, nad jej realizacją pracowało wielu ludzi.

Opatrność odnowy rozpoczyna się od jednostki, następnie rozszerza się na rodzinę, naród i świat, po czym ostatecznie ogarnia i odnawia całe Niebo i Ziemię. Misje powierzone przez Boga poszczególnym jednostkom choć stanowią jedynie część większej całości, także rozwijają się według powyższego wzoru. Każda misja rozpoczyna się na poziomie jednostki po czym obejmuje swoim zasięgiem poziom rodziny, narodu i świata. Studiując Biblię, widzimy jak misja rozpoczęta przez Abrahama na poziomie jednostki i rodziny, została przekazana Mojżeszowi na poziomie narodu i Jezusowi na poziomie świata.

Dusze zmarłych, którzy za życia na ziemi nie zdołali wypełnić powierzonej im misji, muszą powrócić do żyjących na ziemi, którzy mają do wypełnienia podobny rodzaj misji. Kiedy dusza zmarłego pomaga osobie na ziemi spełnić Wolę Boga, wówczas osoba na ziemi wypełnia nie tylko swoją misję, lecz także misję wspierającej ją duszy. Patrząc poprzez pryzmat misji, ciało człowieka na ziemi służy równocześnie jako ciało fizyczne dla duszy zmarłego. W tym też sensie możemy mówić, że dany człowiek jest powtórny przyjściem ducha zmarłego człowieka: może być nazywany imieniem zmarłego i wydawać się jego reinkarnacją. Jan Chrzciciel - mówi Biblia - miał wypełnić misję Eliasza, której ten nie podołał za swego życia na ziemi. Jan, jako że otrzymał pomoc od Eliasza podczas swojej działalności (ciało fizyczne Jana służyło równocześnie za ciało Eliasza) został nazwany przez Jezusa Eliaszem.³⁰

W Dniach Ostatnich ci ludzie, którym zostaną powierzone misje o wymiarze światowym, muszą przejąć i wypełnić odpowiedzialność tych wszystkich dusz ludzkich, które podczas swego życia na ziemi miały do wypełnienia podobne zadania. Dusze tych zmarłych zstąpią i będą im pomagać, aby w ten sposób dokończyć swoje własne nieukończone kiedyś misje. Ludzie pracujący na ziemi będą w pewnym sensie powtórny przyjściem pomagających im duchów, dlatego u niektórych może to rodzić przekonanie o reinkarnacji. Z tego powodu, w Dniach Ostatnich pojawią się ludzie, którzy będą twierdzić, że są powtórny przyjściem Jezusa, Buddy, Konfucjusza, Drzewem Oliwnym czy Drzewem Życia. Hinduska i buddyjska doktryna o reinkarnacji tłumaczy to zjawisko bez zrozumienia zasady powracającego zmartwychwstania.

Część 3

---

³⁰ patrz Zmartwychwstanie 2.3.2.1

ZJEDNOCZENIE RELIGII DZIĘKI ZMARTWYCHWSTANIU PRZEZ POWRÓT NA ZIEMIĘ

3.1 ZJEDNOCZENIE CHRZEŚCIJAŃSTWA DZIĘKI ZMARTWYCHWSTANIU PRZEZ POWRÓT NA ZIEMIĘ

W czasie Powtórnego Przyjścia wszystkie *duchy żywe* przebywające w Raju zstąpią do tych ludzi na ziemi, którzy poprzez wiarę i służbę Panu mogą osiągnąć poziom duchów boskich. Współpracując z nimi w spełnieniu Bożej opatrności odnowy, duchy mogą odnieść tę samą korzyść i wejść do Królestwa Niebieskiego.³¹ Dlatego w Dniach Ostatnich wszystkie duchy przebywające w Raju, zstąpią na ziemię by pomagać wiernym.

Czas i rodzaj pomocy, jaką ktoś żyjący na ziemi otrzymuje od osoby ze świata duchowego, zależy od wiary danego człowieka, jego predyspozycji oraz opatrnościowych zasług jego przodków. Niemniej jednak, prędzej czy później, każdy wierny będzie prowadzony przez osoby z Raju by spotkać i ofiarować swe życie Panu Powtórnego Przyjścia. Zjednoczenie jest zatem ostatecznym przeznaczeniem Chrześcijaństwa.

3.2 ZJEDNOCZENIE POZOSTAŁYCH RELIGII DROGĄ ZMARTWYCHWSTANIA PRZEZ POWRÓT NA ZIEMIĘ.

Jak już zostało powiedziane, wszystkie religie, dążące do tego samego ostatecznego celu, stopniowo zlewają się w jedną sferę kulturową opartą o ideały chrześcijańskie.³² Chrześcijaństwo nie istnieje tylko dla siebie. Kiedy wypełni własną misję, będzie to równoznaczne z wypełnieniem celów stawianych sobie przez wszystkie religie na przestrzeni historii ludzkości. Powracający Chrystus - będący centralną postacią Chrześcijaństwa - jest równocześnie *Buddą Maitriją*, który powinien powrócić zgodnie z nauką Buddyzmu, *Prawdziwym Człowiekiem* - oczekiwanym przez ludzi wierzących w tradycyjną religię chińską oraz *Zwiastunem Sprawiedliwej Drogi (Chong Do Ryong)*, którego wygląda wielu Koreańczyków. Chrystus jest więc postacią centralną - Jego przyjścia oczekują także inne religie.

Z tego wynika, że w czasach Powtórnego Przyjścia wszystkie dusze, które za życia na ziemi wyznawały religie niechrześcijańskie, by móc zmartwychwstać muszą wzorem duchów z Raju zstąpić na ziemię. Czas powrotu danej duszy będzie uzależniony od zajmowanej przez nią w świecie duchowym pozycji. Zadaniem tych powracających dusz będzie prowadzić żyjących na ziemi współwyznawców do Powracającego Chrystusa. Podobne zjawisko miało miejsce w czasach Pierwszego Przyjścia, kiedy trzech zoroastriańscy mędrcy przybyli ze Wschodu by oddać cześć Jezusowi.³³ Ostatecznym przeznaczeniem wszystkich religii jest się zjednoczyć wokół odnowionego Chrześcijaństwa.

3.3 ZJEDNOCZENIE LUDZI NIERELIGIJNYCH DROGĄ ZMARTWYCHWSTANIA PRZEZ POWRÓT NA ZIEMIĘ.

³¹ patrz Zmartwychwstanie 2.3.2.2

³² patrz Eschatologia 4.2

³³ Mt 2:1-12

Również dusze tych ludzi, którzy prowadzili na ziemi życie zgodne z własnym sumieniem, choć nie wyznawali żadnej religii, w oznaczonym czasie powrócą na ziemię, aby skorzystać z dobrodziejstw zmartwychwstania przez powrót. Dusze te będą prowadzić podobnych do siebie ludzi na ziemi do Powracającego Chrystusa.

Ostatecznym celem Bożej opatrności jest zbawienie całej ludzkości, dlatego Bóg pragnie całkowicie zlikwidować Piekło. Może to jednakże nastąpić tylko wtedy, gdy każdy człowiek odpokutuje za swoje grzechy. Piekło nie może pozostać wiecznym elementem świata, ponieważ stanowi zaprzeczenie zarówno zamierzonego przez Boga dobra jak też Boskiej doskonałości, Boskiego Logos i Opatrzności Zbawienia.

Przecież nawet upadli rodzice nie odczuwają radości, gdy jedno z ich dzieci nie jest szczęśliwe. Czy nie jest to jeszcze bardziej prawdziwe w przypadku Boga? Jest napisane, że "Pan ... jest cierpliwy w stosunku do was. Nie chce bowiem niektórych zgubić, ale wszystkich doprowadzić do nawrócenia."³⁴ Piekło nie może zatem istnieć wiecznie. W idealnym świecie, spełniającym najgłębsze pragnienia Boga, nie pozostanie po nim nawet najmniejszy ślad. W Dniach Ostatnich, kiedy czas się wypełni, złe duchy zstąpią do złych ludzi na ziemi, będących na takim samym poziomie i będą im pomagać w wypełnieniu Woli Boga. Nawet demony - jak świadczy Ewangelia - dawały świadectwo, że Jezus jest Synem Bożym.³⁵

Uczestnicząc w tych różnorodnych Bożych zamierzeniach na przestrzeni dziejów wszyscy ludzie stopniowo zmierzają się w stronę celu, jakim jest Boży idealny świat.

---

³⁴ II P 3:9
³⁵ Mt 8:29